

BEZINNINGSRUIMTE, GEBED EN MEDITATIE. Door Paul Wink

De mens is geboren om ooit een vrij mens te zijn, alwel, vrijheid in gebondenheid aan God: “Heer, wat wilt U dat ik doen zal”. De mens is dan vrij *hoe* hij God dient, niet *dat* hij God dient. Het willen dienen, het realiseren van het godsplan zal ooit – door inzicht – voor iedere mens Waarheid zijn, zowel begrepen, verstaan met hart en hoofd en vanzelfsprekend, logisch. Van grootmeesters heb ik begrepen dat de mens voornamelijk vrij is om een spirituele weg te gaan, waarbij hij dan het meest vrij is in het houden van *vooral* eigen diensten c.q. meditaties. Door een steeds krachtiger –ik–bewustzijn, en hierdoor een toenemende vrijheid, dient daarom tevens het gebed en de meditatie- of gebedsruimte veranderingen te ondergaan. Toen de mens nog te weinig –ik– was, werd het gebed door de ingewijden aangereikt en werd het meestal gezongen. Vooral de herhalingen zorgden voor een groeiend zielenbewustzijn. Nadat de mens een krachtiger –ik– is geworden dient het gebed niet alleen gezongen te worden maar ook gesproken. Herhaling blijft nog steeds noodzakelijk. Maar nu dient eveneens het gebed meer bewust en vanuit de mens zelf te komen. Het naspreken van hoogstaande teksten, zoals het Onze Vader, blijft belangrijk en raadzaam, echter er dient nu tevens vanuit de eigen zielenroerselen een eigen gebed op te wellen en bewust uitgesproken te worden. Vooral uitgesproken. Want de stem, de klanken dienen door het keelchakra in hoedanigheid ‘verhoogd’ te worden opdat zij ooit als een ‘graalbekker’ magisch(er) werkzaam worden. (Zoals de indringende magische stem – als scheppend woord – die grootmeesters kenmerken, maar ook Jonas in Nineve, en niet te vergeten grootmeesters in het kwaad zoals Hitler). Dus ook de tempel, meditatie-of gebedsruimte waar de bezinningen, meditaties en gebeden gecelebreerd worden, dient in de loop van de tijd aangepast mee te veranderen. Tot en met de Grieks-Romeinse tijd werden allerlei tempels gebouwd waarin bijvoorbeeld planeetgoden werkzaam waren. Momenteel kijken we daar wellicht wat nuchter tegenaan. Maar in die tijd werden goden, zoals Apollo, de zonnegod, geëerd in een eigen tempel of orakel, waarbij hun kracht bijvoorbeeld zich via de tempel uitstortte over de aanwezigen. En deze kracht was sterk en niet te onderschatten werkzaam. Denk hier nu niet te min over. Maar de tijden zijn veranderd, vooral na Christus. Toen ooit de mens nog geleid werd door de (half)goden diende hij de goden te eren in een eigen tempel. De kracht van deze god was permanent in het gebouw aanwezig en deed zijn werk. Na Christus werden (waar men het christendom oppakte) de grote kathedralen gebouwd waar de Goddelijke Triniteit geëerd werd. Pas als de dienst zuiver gecelebreerd werd ontstond er een rein krachtveld. Echter, zij was niet meer permanent in het gebouw aanwezig. Zij moest aangeroepen worden. En ook was er nog weinig eigen inbreng van de gelovigen. Zij waren toch nog min of meer horigen.

Na 1413 dient de bewustzijnsziel te groeien*, en dit vereist een verdergaande bezinning op het Christusthema en een nieuwe levenshouding hierop gebaseerd. Tevens hoort hierbij een andere plaats van dienst, tempel. Voor deze zielengroei dient men wel een zekere rijpheid te hebben. Een rijpheid c.q. levenservaring voortkomende uit ervaringen opgedaan in vorige incarnaties en, naar mijn mening, ook enige opdruk uit toekomstige incarnaties. Zich voorstaan op deze rijpheid om zich hoger of elitair op te stellen boven anderen is dus *niet* bedoeld, maar *wel*: ervaren in de ziel ‘geadeld’ te zijn met een sterk ‘weten’. Of zoals Jan van Rijckenborgh dit noemt, een sterke *pre-herinnering* ervaren (En dit niet luciferisch ervaren!). *Het is in de mensheid zo gesteld dat de meeste mensen nog ‘ bezig zijn ’ met het ‘sterven in Johannes’ (is de voorloper, wegbereider), velen ‘ bezig zijn ’ met het ‘sterven in Jezus’ (is de zielenmens), en weinigen ‘ bezig zijn ’ met het ‘sterven in Christus’ (is de *Geestzielenmens).

Naast de nieuw-soortige grote tempel waar in groepszielen-eenheid een dienst gecelebreerd wordt voor de geest-zielenmens (zeg maar de ‘nieuwe mens, de christusmens’), dient nu ook

de leerling – deze is niet alleen een gelovige, maar tevens een wetende in *spé* – *zelf* een eigen dienst c.q. bezinning, meditatie te doen in een daartoe geschikte (eigen) ruimte. Met voorkeur thuis. Het liefst is deze eigen bezinningsruimte afgesloten voor profaan gebruik. Ook daar is een ‘tempelorde’ nodig zodat mede reinheid en een gepaste houding de tempel siert. Tevens dient de tempel geen nabootsing van een bestaande tempel te zijn (trekt spiegelsfeerentiteiten aan), maar geheel authentiek door de leerling zelf ingericht te worden (dit geldt dus ook voor de tempelattributen, zie geheel onderaan artikel van R. Steiner). En net zo authentiek dienen enkele of zelfs alle diensten, c.q. (meditatie) teksten te zijn. Alles bewust gericht op het naar beste vermogen *proberen*, kunnen dienen van het plan Gods. Tevens is regelmatig diensten houden een belangrijk gegeven, want regelmaat vervangt kracht (liefst dus dagelijks een dienst, en als het kan ook niet te kort). Wel waakzaam zijn dat er geen sleur ontstaat en dat het gebed geen vormengebed wordt. Ook goed nagaan op het geweten of de inhoud van de teksten op ‘hoog niveau’ staan. Dus niet verzoeken om bijvoorbeeld een beter leven, meer spullen of zelfs een hoger bewustzijn c.q. verlichting enz. De mens ‘mag’ eigenlijk alleen vragen om inzicht en kracht. Ook dienen wij te beseffen dat bijvoorbeeld het aanroepen van de heilige Triniteit: de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, pas gerechtvaardigd is als de intentie van de leerling het godsplan dienen is in ‘ware’ mensendienst (dit is een lastig onderwerp; zie eventueel andere lezingen van mij op de site, bijvoorbeeld over liefde, geluk). En als er geen extra kamer in de woning beschikbaar is, dan kan bijv. een huisaltaar (o.a. in een kast) gemaakt worden, of kan er in een kamer een afscheiding met een mooi gordijn gemaakt worden voor een gedeelte van die kamer. Als de goede wil er is, dan kan het slagen.

Als dan met vol bewustzijn en in regelmaat een eigen dienst gehouden wordt, hoe wellicht knullig ook (*het gaat om de intentie*), dan ontstaat er in die ruimte een *specifiek* krachtveld, ‘als een kaars die brandt in het duister’ en vele zielen enig licht schenkt. Jaren volgehouden tempeldienst in good standing verhoogt juist het daarin werkzame krachtveld; terwijl bij te grote onregelmatigheid en/of profane diensten het krachtveld steeds minder wordt, wegebt. Dit kleine, doch belangrijke licht verhoogt zich samen met alle ‘kaarsen’ op aarde (dus ook met de vrijgemaakte lichtkracht door leerlingen tijdens een gezamenlijke dienst in een grote tempel), en schenkt zo de schepping al haar licht. Het zuivere onpersoonlijk ontstoken ‘licht’ verhoogt zich samen met de Christuslichtkracht en werkt tezamen voor het realiseren van het godsplan, onder andere in reiniging van diverse ‘sferen’ en het aansporen van mensen om het ‘bevrijdende’ pad te gaan. Überhaupt gaat geen door de mens opgewekte kracht verloren. Alles wat op aarde gedacht, gevoeld en uitgevoerd wordt werkt uit, zowel op aarde als in de geestelijke wereld. Alleen het niveau, het vibratieveld, deze hoogte of laagte bepaalt hoe het vrijgemaakte werkzaam is: als zegen of als kwaad! Besef dus wat u wilt denken en voelen! Bij het houden van een dienst kan de leerling het gevoel hebben dat het niet lukt, dat dit niets voor hem/haar is, dat er dwanggedachten zijn of dat externe factoren er geregeld voor zorgen dat de dienst getraineerd wordt (bijvoorbeeld door de telefoon, de bel, herrie buiten enz.). Dit is de invloed van Ahriman die niet wil dat een mens tot Christus komt (de ‘gewone’ kerk, ego-spiritualiteit, vele oude of vergane glorie-religies zijn voor Ahriman weinig bedreiging). Maar als de leerling bijvoorbeeld staat te trappelen om een dienst te doen, in exaltatie is, en dit allemaal zo buitengewoon geweldig is, dan is de leerling ‘overschaduwd’ door Lucifer. Het beste gevoel is: moeite hebben (weerstand voelen) om de dienst te doen, deze dan toch te doen, en na afloop een goed gevoel er over hebben. Dan zijn deze beide machten ontkracht.

Het alzo onderhouden van een eigen tempelruimte, met vooral eigen diensten, is voor mij een waarheid wat onze huidige tijd vraagt van de leerling die hiervoor, zoals gesteld, ‘geadeld’ is. Je doet dit tempelwerk niet om er zelf heilig van te worden (valkuil van Lucifer). Je doet dit tempelwerk omdat je weet dat het **nu** nodig is. Adel verplicht nu eenmaal! *Leef dus hiernaar.*

N.B. Zie hieronder enkele aanverwante teksten, en van zowel Rudolf Steiner (Antroposofie) als van Jan van Rijckenborgh (Lectorium Rosicrucianum) hun uitleg over het Onze Vader.

Vroeger, in minder materialistische tijden, was het gebed een normale daad voor elk inslapen en bij het ontwaken. De mensheid vermoedt weinig van de schade die ze zichzelf toebrengt, doordat ze deze gewoonte geheel afgelegd heeft. De mens haalde door het gebed kracht uit de geestelijke wereld bij het ontwaken voor zijn dagelijks leven, en 's avonds nam hij door het gebed de kracht, die hij zich in zijn dagelijks leven verzameld had, mee in de geestelijke wereld. Zo zijn ook onze huidige oefeningen bedoeld, opdat onze spirituele krachten sneller kunnen groeien en we leren ze bewust te gebruiken.

R.Steiner – GA 266b - Aus den Inhalten der esoterischen Stunden Band II: 16-6-1910 (blz. 59)

Wanneer u die kracht nodig heeft, vraag of bid met grote oprechtheid. Elk gebed en elk gevoel van dankbaarheid dat uit de grond van uw hart komt wordt aanvaard. De schepper hoort de kleinste vraag en antwoord altijd.

Peter Deunov (1864 – 1944)

Belijd elkaar de overtredingen en bid voor elkaar, opdat u gezond wordt. Een krachtig gebed van een rechtvaardige brengt veel tot stand. Elia was een mens net zoals wij en hij deed een vurig gebed dat het niet zou regenen, en het regende niet op de aarde, drie jaar en zes maanden. En hij bad opnieuw, en de hemel gaf regen en de aarde bracht haar vrucht voort. – Jakobus 5:16-18 (Herziene Statenvertaling)

"De ruimte is niet iets dat vaag en onbepaald is, zij gehoorzaamt aan een structuur die beantwoordt aan het getal 4, de vier windstreken. Welnu, wat zijn de vier windstreken anders dan een kruis? De Ingewijde die een werk moet beginnen, draait zich achtereenvolgens naar ieder van de vier richtingen van de ruimte; zo trekt hij een kruis om aan te duiden dat zijn geest in actie gaat komen. Ieder van de vier windstreken wordt geleid door een aartsengel: het oosten door Michaël (Zon), het westen door Gabriël (Maan), het noorden door Uriël en het zuiden door Raphaël (Mercurius). Omdat de Ingewijde het levende kruis begrijpt, geven alle lichtende entiteiten gehoor aan zijn oproep en komen zij deelnemen aan zijn werk.

Het ritueel dat erin bestaat om zich naar de vier windstreken te wenden, werd voortgezet in de christelijke religie in de vorm van 'het kruisteken'. Wanneer een christen zijn rechterhand achtereenvolgens naar het voorhoofd brengt, naar de zonnevlucht, naar de linkerschouder en naar de rechterschouder (of omgekeerd: eerst naar de rechterschouder en dan naar de linkerschouder) met de woorden: 'In naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, Amen', treedt hij in contact met de vier richtingen van de ruimte. De ruimte is de materie waarop hij inwerkt met zijn gedachten en zijn liefde."

Mikhaël Aïvanhov

MEDITATIES EN CONCENTRATIE. JUDITH VON HALLE.

Bewerking Paul Wink.

Als het verstand te veel bezig wordt gehouden met allerlei aardse mededelingen en drukte, zoals in de coronacrisis, dan kan het eigen geestelijk actief zijn ‘verlamd’ worden. En zeker als die mededelingen realistisch ernstig zijn en/of angst oproepen. De media, en tevens belangengroepen, overspoelen al snel de ziel met informatie, van oude steeds maar herhaalde informatie tot veel nieuwe info. De mens dient zeker niet onwetend of argeloos te zijn over wat er zich in zijn tijd afspeelt. Rudolf Steiner liet zich altijd uitgebreid informeren over uiterlijke gebeurtenissen en opvattingen. Dit deed hij naast zijn eigen geestelijk onderzoek. Wij *moeten* kennis nemen van belangrijke berichten uit de wereld; wij dienen op de hoogte te zijn omdat uiterlijke gebeurtenissen essentieel zijn voor spiritueel onderzoek. Zij vormen de basis voor spirituele achtergronden. De geesteswetenschap is er ook voor dat gebeurtenissen op het fysieke plan op de juiste wijze doorzien worden en een plek gegeven wordt. (*Note Paul: Rudolf Steiner schrijft dat wil de mens tot zelfkennis komen, dan heeft hij wereldkennis nodig. Maar ook andersom: om wereldkennis te verkrijgen heb je ook zelfkennis nodig!*). Maar iedere mens moet wel de maat van zijn informatiebasis zelf bepalen. De een heeft nu eenmaal meer nodig dan de ander. Ook daarin komt het verantwoordelijke, dat wil zeggen Ik-bewuste, omgaan met de uitdagingen van alledag tot uiting.

De manier van informatieverwerving is tegenwoordig grotendeels digitaal en is dus door Ahriman ‘geschonken’. Hieraan kan je je niet meer aan onttrekken. Rudolf Steiner heeft erop gewezen dat de mechanisering (*Note Paul: dit is dus van Ahriman*) van de wereld hoe dan ook zal/moet gaan plaatsvinden. Het is naïef om te geloven dat je je daaraan kan onttrekken. Het is zinvoller om bijtijds duidelijk te krijgen *hoe* je er het beste mee om kan gaan en dit ook tijdig gaat oefenen. Ga met verstand en inzicht hier mee om, en wees er niet bang voor. (*Note Paul: Rudolf Steiner adviseerde om er absoluut, maar dan wel op maat, mee om te gaan, en er een sterke zielenhouding tegenover te stellen voor de juiste balans!*).

Dus ‘vereist’ onze tijd bij uitstek zielenoefeningen. We moeten er duidelijk over zijn: uiteindelijk kan alleen doordat je jezelf aanpakt, dat je consequent de gemakzucht en nalatigheid in jezelf ‘bestrijdt’ voor wat betreft zielenoefeningen, alleen daardoor zal in de toekomst de bron voor nieuwe epidemieën uitdrogen* en zullen genezende krachten in het eigen wezensdelenorganisme, alsook in het mensheidsorganisme werkzaam worden. (**De voornaamste reden voor virusepidemieën is het doorgesloten materialistisch denken, waaronder het ontkennen van de geestelijke wereld, God-Christus, alle hiërarchieën enz.*). Het consequent innerlijk-geestelijk werk van een enkel mens, van een paar individuele Ikken, kan (zelfs) een enorm effect hebben op de geestelijke en fysieke verhoudingen in de wereld! Wanneer er wordt gevraagd: “Wat kan ik als individu doen met het oog op het wereldgebeuren?”, dan luidt het antwoord: “Alles!”

Als mensen maar eens met fysieke ogen zouden kunnen zien wat het wilsbesluit en de uitvoering daarvan in een enkel mens – om zelfs maar één enkele zielenoefening echt consequent te doen – bewerkstelligt in macrokosmisch verband, in het mensheidsorganisme – dan zou niemand aarzelen om eens echt tot een kleine oefening (meditatie) te besluiten. De mogelijkheden zijn namelijk buitengewoon! De individuele mens heeft werkelijk het wereldlot in handen. Dat is het geschenk van Christus, die het individuele Ik beschouwt als godheid, en behandelt als godheid. Wij zijn vrije wezens en daarom hebben we onze wereldomstandigheden in de hand. Het geestelijk leven moet werkelijkheid worden in het eigen hart en daardoor in het eigen hogere bewustzijn. In onze ziel moet een gevoel ontwikkeld worden voor het ware, het schone en het goede, dat in dit geestelijk leven woont.

Over het gebed, Rudolf Steiner

In de Westerse christelijke wereldbeschouwing werd altijd veel belang gehecht aan de waarde van het gebed. Met de opkomst van de materialistische denkwijze werden de traditionele waarden van het christelijk belijden steeds nadrukkelijker in vraag gesteld; men gaat op zoek naar een nieuwe impuls, naar een nieuwe cultus, en het bidden geraakt in onbruik. Dikwijls wordt de vraag gesteld: "Wat is bidden, hoe moet ik bidden?" Die vraag is terecht, want men heeft verlerd te bidden, men kent de waarde en de uitwerking van het gebed niet meer. Zoekt men toch zijn heil in het gebed, dan betreft men het bidden doorgaans op de gangbare materiële noden en wensen. Een voorbeeld kan dit verduidelijken: in vele gemeenten wordt er jaarlijks een fietsen- en/of autowijding gehouden. De fietsen, de auto's worden door de priester gewijd met de smeekbede dat de bestuurders ervan zouden gevrijwaard blijven van onheil op de weg. Niet alleen wordt hier in de plaats van het brood en de wijn als symbool van het lichaam en het bloed van Christus het voertuig tot het voorwerp van wijding gemaakt, maar wordt er ook van God afgesmeekt dat Hij de mens zou behoeden voor enig lichamelijk of materieel onheil in het wegverkeer. Wat nooit de bedoeling van het gebed kan of mag zijn, is dat het betrokken wordt in de egoïstische verlangens of wensen van de mens. Zeer zeker ligt er in het gebed en smeekbede verrat, maar die smeekbede moet elke egoïstische impuls uitsluiten; integendeel moet de ware gebedsstemming doordrongen zijn van een volledige overgave aan de aanvaarding van Gods wil. Christus zelf heeft, toen hij ging bidden op de Olijfberg, de ware gebedsstemming aangegeven die in elk gebed moet overheersen: "Vader, als het mogelijk is, laat dan deze kelk aan mij voorbijgaan, maar niet mijn wil doch Uw wil geschiede" (Mat. 26:39). Wanneer deze stemming de grondtoon uitmaakt van het gebed, dan reikt de ziel naar iets dat boven haar eigen grens uitstijgt, dan raakt zij de bovenzinnelijke wereld aan.

In zijn voordracht van 17 februari 1910 over het wezen van het gebed, spreekt **Rudolf Steiner** over twee soorten gebedsstemmingen: de ene die vanuit het verleden binnenstroomt in het heden; de andere die vanuit de toekomst afkomt op het heden. Wanneer de ziel zich overgeeft aan de gebedsstemming die haar vanuit het verleden toestroomt, wanneer zij in berouw, spijt, schaamte of onvolkomenheid zichzelf beschouwt tegenover het goddelijke, dan ontstaat er een gevoel van devotie en eerbied ten opzichte van de grootsheid van dit goddelijke; dan wordt de ziel er zich van bewust dat zij tot nu toe te veel onbenut heeft gelaten en dat er iets bestaat dat veel volmakter is dan het onvolkomene in haar eigen wezen. Op die manier kan de ziel, door haar eigen onvolkomenheid te vergelijken met het goddelijke boven zichzelf uitstijgen en de intentie opvatten om te streven naar het volmaakte. De andere gebedsstemming is degene die vanuit de toekomst op ons afkomt. Nu kan men bedenken dat de toekomst haar invloed nog niet kan uitoefenen omdat zij zich nog niet voltrokken heeft. Nochtans houden angst en vrees voor de toekomst, ook ijdele dromen en verwachtingen, het zieleleven evenveel of nog meer in de ban dan de ervaringen uit het verleden: vrees en angst voor hetgeen kan gebeuren belemmeren de vrije ontplooiing van de zielekrachten. Er bestaat echter iets dat deze angst kan wegbannen en dat is het ontwikkelen van een gevoel van gelijkmoedigheid voor hetgeen de toekomst brengen kan. Hiermee wordt niet bedoeld dat soort van berusting waarbij men de toekomst in een fatalistische gelatenheid afwacht, maar de zielestemming die het gevoel oproept: "Wat er ook gebeuren zal, angst hiervoor zal mij niet overheersen, maar in volkomen vertrouwen wacht ik af wat de goddelijke voorzienigheid mij brengen zal." Dit is de zielestemming die vervat ligt in de uitspraak "Vader, niet mijn wil maar de Uwe geschiede", en bidt men op die manier dan wordt de ziel niet door beklemming bezwaard, maar door vertrouwen verlicht, en zij kan uitstijgen boven haar eigen begrensdheid.

Alle echte gebeden -dus niet dewelke die samengesteld zijn door zonder werkelijk inzicht de woorden aan elkaar te rijgen- zijn ontstaan uit de oerbronnen van de wereldwijsheid. Een eenvoudig maar tegelijk volkomen gebed is het kruisteken:

In de naam van de Vader - de wereldschepper of wereldwil
de Zoon - de wereldliefde
de Geest - de wereldgeest
Amen.

In het kruisteken wordt een beroep gedaan op de allerhoogste wil, liefde en geest. Zelfs hetslotwoord van alle gebeden, "amen" heeft een bijzondere betekenis. Het heeft dezelfde inhoud als het A-U-M (of A-OE-M), een heilig begrip dat de oeroude Indische yogi's gebruikten om de aarde-evolutie aan te duiden:
A: het verleden; OE: het heden; M: de toekomst.

Het A-OE-M is het overgaan van de wereld der vergankelijkheid naar de opstanding in het eeuwige. Men hoeft echter niet noodzakelijk de betekenis te begrijpen van de gebeden die ontstaan zijn uit de oerwijsheid van de wereld. Zonder deze gebeden te begrijpen hebben zij nog altijd een heilzame uitwerking op de ziel, want, zoals Rudolf Steiner als voorbeeld geeft, kan het aanschouwen van een roos de ziel toch in vervoering brengen, zonder dat men hiervoor iets hoeft te weten van de grote universele wetten die de roos haar schoonheid gegeven hebben. Het gebed werkt nochtans krachtiger op de ziel indien men iets kan beseffen van de wijsheid die in het gebed verscholen ligt. Christus zelf heeft de mens geleerd hoe hij moet bidden. In de zeven beden van het Onzevader (Mat. 6:9-13) had Hij de ontwikkeling van de zevenledige natuur van de mens voor ogen. Het past hier dus om eerst een poging te ondernemen om de zeven wezensdelen van de mens te beschrijven vooraleer vanuit deze optiek het Onzevader zelf te proberen te verklaren.

1) Fysiek lichaam.

2) Levenslichaam (of etherlichaam): in levende materie (plant, dier, mens) moet een kracht aanwezig zijn die deze materie in stand houdt zoniet zou die tot ontbinding overgaan. Het begrip "levenslichaam" kan men verklaren als een concentratie van levenskrachten komende uit de kosmos die op het organisme inwerken. Men mag zich hierbij niets stoffelijks voorstellen; de levenskrachten openbaren zich in de zintuiglijke wereld op een indirecte manier, in de groei en de vormgeving van een levend organisme.

3) Zielelichaam (of astraal lichaam) : het geheel van lagere gevoelens, van driften, begeerten, wilsimpulsen die mens en dier kenmerken.

4) Ik-lichaam of kortweg Ik: op aarde heeft alleen het menselijk wezen een Ik. Het is de geestelijke kern waardoor de mens tot een besef van zelfbewustzijn komt, waardoor hij zichzelf als individueel ervaart ten opzichte van de buitenwereld.

De drie hogere wezensdelen van de mens -geestzelf, levensgeest, geestmens- zijn begrippen die tot de moeilijkste in de antroposofie behoren; doorgaans moet men zich jarenlang in deze begrippen inleven om hieromtrent enig inzicht te bekomen. De eerste drie wezensdelen werden in het verleden reeds gevormd, de mens werkt nu aan de ontwikkeling van zijn Ik; in een later stadium van de aarde-evolutie zullen de drie hogere wezensdelen die nu al in aanleg aanwezig zijn, tot ontwikkeling komen.

5) Geestzlf: door de kracht van het Ik kan de mens de driften, de hartstochten, de begeerten die in zijn ziel leven, omvormen tot hoge idealen. Men bedenke hoe een mens die zich op jonge leeftijd misschien volledig heeft overgegeven aan de lagere neigingen van zijn ziel, op latere leeftijd toch veredeld en gelouterd kan geworden zijn. Het lagere Ik heeft zich dan tot geest omgevormd en is geworden tot geestzlf.

6) Levensgeest: de kracht van het Ik kan nog dieper werken, tot in het levenslichaam. De omzetting van het levenslichaam in een hogere vorm is echter veel moeilijker te verwezenlijken omdat moet worden ingegrepen in zeer diepliggende krachten zoals overgeërfde eigenschappen, karakter, temperament. Naarmate het levenslichaam omgewerkt wordt, verandert de levenskracht in geestkracht, of wordt zij tot levensgeest. Vooral gevoelens van religieuze aard oefenen een diepe inwerking uit op het levenslichaam: "Religieuze gevoelens drukken op al het denken, voelen en willen een zekere stempel van eenheid. Zij verbreiden a.h.w. een gemeenschappelijk onverdeeld licht over het gehele zielsleven". Uit deze zinsnede moge blijken dat zelfs de diepste grondstemmingen van de ziel kunnen afgezwakt worden om in harmonie te komen met de wereld.

7) Geestmens: de werkzaamheid van het Ik kan zelfs zijn invloed uitoefenen op het fysieke lichaam. In het verbleken van het gelaat bij angst en in het rood worden bij schaamte merken wij al dat het Ik een rol kan spelen in de fysieke organisatie. De hoogste vorm van geestelijke ontwikkeling wordt bereikt wanneer het Ik de kracht verkrijgt om bewust in de fysieke processen in te grijpen. In dit stadium dat slechts in een verre toekomst zal te verwezenlijken zijn, doordringt het Ik ieder deel van de menselijke organisatie met de geest: de mens wordt geestmens.

Zoals hierboven reeds vermeld liggen deze zeven wezensdelen besloten in de zeven beden van het Onzevader. De drie eerste beden hebben betrekking op de drie hogere wezensdelen van de mens die tevens de drie laagste principes zijn van het goddelijke. Uitgaande van het goddelijke onderscheidt men de begrippen wil, rijk en naam. Een universum wordt geschapen door de wil van een god: door zijn wil spreekt een godheid zijn eigen wezen uit en zo ontstaat een universum. Men kan deze goddelijke daad niet treffender verwoorden dan door hetgeen in de eerste zinnen -die letterlijk moeten worden opgevat- van het evangelie volgens Johannes beschreven staat: "In het oerbegin was het scheppende Woord en het Woord was bij God en het Woord was God; dit was in het oerbegin bij God. Alles is door het Woord geworden en niets van het geworden is anders dan door het Woord ontstaan." Het tweede begrip, het Rijk, is het ganse universum dat door de scheppingskracht van God is geworden; en het derde begrip, de Naam, wordt gegeven aan ieder schepsel dat tot dat rijk behoort: ieder schepsel krijgt zijn eigen naam. Betreft men het Onzevader op de zeven wezensdelen van de mens, dan verwijzen de drie eerste beden naar de drie hogere nog te vormen wezensdelen; vanuit de toekomst komen zij ons in het heden tegemoet.

"Uw naam worde geheiligd" heeft betrekking op het geestzlf, het gelouterde zielelichaam dat alle lagere gevoelens, alle sympathie en antipathie overwonnen heeft en dat ieder schepsel van het rijk Gods, iedere naam als heilig tegemoet komt.

"Uw rijk kome" duidt op de levensgeest, het vergeestelijkte levenslichaam waarin alle onderscheid in karakter, volk, cultuur enz. is opgelost en waarin harmonie en de allesomvattende en gevende liefde voor het ganse rijk heerst. Bij de Christus was deze kracht in de hoogste mate aanwezig en blijvend aanwezig, en daarom kon hij met recht verkondigen: "Zie, ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de aardetijd" (Mat. 28:20).

"Uw wil geschiede" houdt verband met de geestmens, de hoogste geestelijke ontwikkeling die de mens hier op aarde kan bereiken. Dit begrip is nauwelijks te vatten: op dat niveau zal de mens zodanig vergeestelijkt zijn dat hij door zijn wil die nu nog zwak is maar in de toekomst zijn grootste eigenschap zal worden, in staat zal zijn om te volbrengen wat men in de geesteswetenschap "het grote offer" noemt. Een wezen dat "het grote offer" brengt, offert door de kracht van zijn wil zijn ganse wezen, het spreekt zichzelf uit in het universum.

Men merkt dat de eerste drie beden een wens inhouden om in vervulling te laten gaan wat nog niet verwezenlijkt is; de vier laatste beden echter zijn een directe vraag om ons te behoeden voor iets dat zijn oorsprong vindt in datgene wat in het verleden werd ontwikkeld; men kan stellen dat het laatste deel van het Onzevader vanuit het verleden zijn invloed doet gelden op het heden.

"Geef ons heden ons dagelijks brood": het fysieke lichaam zou niet kunnen bestaan als het niet voortdurend nieuwe stoffen uit de fysieke wereld zou kunnen opnemen.

"Vergeef ons onze schulden": hier moet schuld beschouwd worden als een sociale of morele fout die voortvloeit uit het levenslichaam. Iedereen heeft een eigen karakter, behoort tot een bepaalde familie, tot een bepaald volk. Door de eigen karaktertrekken, door de gewoontes en levenswijze die de eigen gemeenschap kenmerken, is men geneigd om andersgezinde personen, volkeren, culturen, te negeren of af te wijzen; zo laadt men een sociale schuld op zich die het gevolg is van de onzuiverheden die ingebed liggen in het levenslichaam. Ter verduidelijking mag hier een tekst aangehaald worden uit "De weg tot inzicht in hogere werelden" van Rudolf Steiner. De hier aangehaalde tekst beschrijft welke houding wij kunnen aannemen ten opzichte van bijvoorbeeld een misdadiger: "Ik houd mijn oordeel terug en zeg tot mijzelf: ook ik ben maar een mens als hij. Wellicht heeft alleen de opvoeding die mij door omstandigheden te beurt is gevallen mij voor een dergelijk lot bewaard.- Ik kom dan mogelijk tot de overtuiging dat deze medebroeder een ander mens zou zijn geworden als de leermeesters die aan mij hun moeite en zorgen besteedden, die aan hem hadden gewijd. Ik zal bedenken dat mij iets ten deel is gevallen wat hem werd onthouden en dat ik dit voorrecht juist te danken heb aan het feit dat hij het moest missen. En dan zal het denkbeeld mij niet vreemd meer zijn dat ik slechts een schakel in de gehele mensheid ben en mede-aansprakelijk voor al wat geschiedt."

"Leidt ons niet in verzoeking": verzoeking, bekoring is een zonde die in de persoonlijke sfeer ligt. De onvolkomenheid van het zielelichaam, waarin driften, hartstochten, begeerten leven is de bron van de verzoeking.

"Verlos ons van het boze": schuld en verzoeking kunnen de mens niet ten volle als zonde worden aangerekend aangezien de fouten die vanuit het levens- en zielelichaam gemaakt worden, niet volledig doordrongen zijn van het Ik-bewustzijn; men kan deze twee soorten zonden eerder zwakheden noemen. Anders is het wanneer er fouten gemaakt worden door het Ik, dat volkomen bewust kan denken en handelen. Een zonde, begaan door het Ik gebeurt doelbewust en deze zonde kan dan ook in de echte zin van het woord het kwade genoemd worden.

Het Onzevader is dus een gebed -als men het op de beschreven wijze beschouwt- waardoor de mens zijn zevenledige natuur zodanig kan ontwikkelen dat hij zijn leven kan volbrengen op de manier zoals het door de goddelijke voorzienigheid werd bedoeld.

Het Onze Vader (toegelicht door J. van Rijckenborgh)

In het elfde hoofdstuk van het Lukasevangelie lezen wij:

„Bidt en U zal gegeven worden Want een ieder die bidt ontvangt! Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uwe kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit den hemel den Heiligen Geest geven aan hen, die er Hem om bidden?"

Als wij naar deze uitspraak luisteren met de inzet van ons gehele esoterische besef, dan weten wij ons hier geplaatst voor het geweldige leerstuk der gebedsmagie, welke magie verbonden is aan eeuwige en onveranderlijke wetten. Deze wetten leren ons, dat ieder gebed, zonder enige uitzondering, wordt verhoord. Zo waarlijk er een God bestaat, zo is het, dat een ieder die bidt ontvangt! Deze wet is voor God en mens onontkoombaar.

Vele groten van geest en waarlijk vromen hebben dit in eigen leven ervaren. Getuigt Paulus niet: "De Heer laat geen bidder staan," en zijn er niet de vele markante figuren uit het Oude Testament, die met hun leven de gebedszekerheid bewijzen? Een ieder die bidt, ontvangt!

„Een ieder die bidt, die ontvangt." Dat is een verrukkelijke genade, maar – en dat is hetgeen de oppervlakkige en niet begrijpende mens ontgaat – tegelijkertijd een vreselijk gevaar. Want het gebed dat wij brengen voor de troon van God, móet, wil het ons niet beschadigen, wil het ons brengen hetgeen wij van onze bede verlangen, geheel in overeenstemming zijn met onze momentele zieletoestand. Is de zielevibratie niet in overeenstemming met de in ons gebed opgebouwde gedachtevormen, dan wordt het gebedsantwoord een ziele- en levensvernietiging. Stelt u voor, dat u met de inzet van uw gehele wezen om vrede bidt, terwijl uw gehele ziel siddert van tomeloze haat jegens uw vijanden, terwijl uw bloedsdrift rode vlammen slaat in uw microkosmische scheppingsveld, terwijl uw verontwaardiging over onrecht en lijden, honger en leed van u siddert als de warme lucht van een felgestookte kachel. Zou u niet denken, dat een gebed om vrede, vanuit zulk een zieletoestand iedere verwarring en onheil moet verlengen; ontdekt u, dat het gebed oproept en verwerkelijkt wat men zelf is op het moment waarin men de gebedsmagie tot ontwikkeling brengt? Stelt u voor, dat u den Vader bidt om een stillen van de storm, terwijl uw ziel gelijk is aan een walmende rioolput vol egoïsme, domheid en eigenwaan, vol verlangen naar de aarde aards.

Wat dacht u, moet het antwoord op zulk een gebedsmagie zijn? Een antwoord blijft niet uit! Zo waarlijk er een God bestaat zo is het dat een ieder die bidt, ontvangt. Maar Onze Lieve Heer werkt niet op bestelling. De goddelijke genade is niet op te roepen naar uw dialectische wilsbegeren, doch in overeenstemming met uw zielestaat.

Het gebedsantwoord is altijd een liefdesantwoord, doch wanneer onze ziel bij de gebedsmagie onrein is, onjuist is, zich niet goed op het gebed heeft voorbereid, dan treft het liefdesantwoord ons als een verterend vuur. Als u biddend hoopt op wraak, dan zou ik u in uw eigen belang raden: bidt niet meer, doe het nooit meer! Of bidt tot de goden van de wraak, uit de geest uit de afgrond. Ik wil u niet dwingen tot een standpunt dat het uwe niet is. Ik wil u slechts zeggen, dat zo u behoren wilt tot de geestesschool der Christus-Hiërofantien u zich dient te bezinnen op een andere levensmoraal, dat uw gebed zich moet baseren op een bepaalde bloedstoestand. Wij moeten bidden leren; in geheel nieuwe zin bidden leren!

Als u deze magie verstaan wilt, als u komen wilt tot deze innige gemeenschap met den Vader, als u deze wonderbaarlijke heerlijkheid wilt smaken, dan dient u zich in te stellen op twee vragen:

“Hoe moet ik bidden? – Wat moet ik bidden?"

Op deze beide vragen geeft het evangelie ons volledige en duidelijke antwoorden. De Christus verbindt ons met het meest verhevene en tegelijkertijd uiterlijk meest eenvoudige van alle gebeden, n.l. het Onze Vader – en Hij bespreekt de zielstoestand van waaruit dit gebed moet worden opgezonden, wil de Heilige Geest ons, voor welk doel dan ook, aanraken tot een kracht in deze wereld.

Gij dan bidt aldus:

„En wanneer gij bidt, zo zult gij niet zijn gelijk de geveinsden; want die plegen gaarne, in de synagogen en op de hoeken der straten staande, te bidden, opdat zij van de mensen gezien worden. Voorwaar, ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben.

Maar gij, wanneer gij bidt, gaat in uw binnenkamer en uw deur gesloten hebbende, bidt uw Vader die in het verborgen is; en uw Vader die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden. En als gij bidt zo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden gelijk de heidenen; want zij menen dat zij door hun veelheid van woorden zullen verhoord worden.

Wordt dan niet hun gelijk, want uw Vader weet wat gij van node hebt, eer gij Hem bidt.

Gij dan bidt aldus:

Onze Vader die in de hemelen zijt. Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in den hemel alzo ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijks brood. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven aan onze schuldenaren. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. Want Uw is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid. Amen.

Want indien gij de mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij de mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven."

Ziet, hierin vinden we het antwoord op onze twee vragen: "Hoe moet ik bidden? – Wat moet ik bidden?"

De leerlingen van de geestesschool, hebben reeds lang afgerekend met het gewoontegebed en met de gebedsgebruiken der natuur-religieuze massa, omdat zij de grote gevaren, de negativiteit en het karikatuur hiervan zeer terecht hebben ingezien. De broeders en zusters verzameld in ons krachtveld, zullen zeer waarschijnlijk niet betrapt kunnen worden op een geveinsd gebed en ook nimmer op de in het evangelie gewraakte omhaal van woorden. Een en ander hebben wij reeds lang geleden, zo we er van huis-uit debet aan waren, naast ons neergezet. Dat was zeer gemakkelijk, want de zoon van het Vuur licht het bidden feitelijk helemaal niet. Zoals zijn stamvader Kaïn wil hij wel bidden met zijn werken. Daarom zegt hij zo gaarne: „werken is bidden – bidden is werken!" De devote zelfovergave aan den Vader, die kent hij niet als een natuurnoodzakelijkheid.

Als het dus gaat om al het negatieve-, uiterlijke en parade-gebedsvertoon van deze wereld van ons af te werpen, zijn wij zonder scrupules en reserves in vijf minuten daarmee gereed. Maar ik vraag u: hebt u er iets anders voor in de plaats gekregen? Hebt u na de uiterlijke gebedszuivering, het werkelijke gebed al eens in uw leven getild? Kent u iets van de werkelijke gemeenschap met den Vader? Ik bedoel geen gebed uit nood, want in nood smeekt iedereen om Gods hulp, zelfs Gods meest verklaarde vijanden en loochenaars, doch het ware gebed van binnenuit? Het ware te wensen, want als de zoon van het Vuur, met zijn dynamische drang en zijn vuurgeest bidden leert, in de diepst magische zin van het woord, dan wordt hij een hemelveroveraar, dan gaat hij een sterrengang. Ongetwijfeld heeft u meermalen de ware gebedsoefening betracht. Met meer of minder succes hebben wij ons door deze moeilijke opgave heen geslagen, doch een onloochenbaar feit is het, dat wij in het algemeen nog heel ver van de ware gebedsmagie afstaan. Ik zal u daarvan een duidelijk bewijs geven.

Het is zo, dat onze zielen ziek zijn, althans totaal uit evenwicht, van intense verontwaardiging over al hetgeen door de wereld jaagt met een bewuste, gruwelijke, wetenschappelijke wreedheid, zo intens sadistisch en satanisch laag, dat men een voorbeeld daarvan in de wereldgeschiedenis vergeefs zou zoeken. Velen, waaronder ik, zijn door deze hellekolk tot in het diepst van hun ziel getroffen, met al de geestelijke en lichamelijke reflexen daaraan verbonden. Hoewel ik jaren van te voren wist, zei en schreef dat het komen zou. Er zijn er die tegen mij gezegd hebben: "je moet er los van staan – je dient er boven te staan – je moet er

niet in graven – je moet je verheffen in het licht" en al dergelijke raadgevingen meer. Maar ik sta er niet los van, en er ook niet boven; ik graaf me er midden in en ik verhef me ook niet in het licht, om het duister te ontvluchten, want ik sta niet boven de Heer van alle leven, ik wil zijn een nederig dienaar van Jezus Christus, Die ook zielsziek was van weedom en droefenis. Die snikkend sprak: „Ik heb u willen vergaderen gelijk een hen hare kiekens, doch gij hebt niet gewild" – Die neergedoken lag in den hof en zijn zielebloed met de aarde vermengde, terwijl anderen in dezelfde ure zich verhieven in een zogenaamd licht, doch deze verheffing was een slaap, de slaap van afgeslotenheid en gebrek aan mensieliefde.

Het is zo, dat onze zielen ziek zijn in deze zwarte nacht der tijden. En in deze teistering lopen wij nu een groot gevaar. Het gevaar van zielevergiftiging. Onze verontwaardiging, ons leed, onze droefenis, eisen een reactie; dat is de wet, dat is de orde van ons menszijn.

Uit zieleberoering ontstaat reactie in de geestgestalte en reactie in de lichaamsgestalte.

De reactie naar de geestgestalte kan tot uiting komen in de ware magie des gebeds, opdat een krachtstroom Gods vloeit in de verslagen ziel, doch deze werkzaamheid der geestgestalte is hierin geheel afhankelijk van de kwaliteit der reacties, die tot ontwikkeling komen in de lichaamsgestalte. Als de ziel siddert van verontwaardiging, kan bijvoorbeeld in de lichaamsgestalte ontwaken een intense drang naar wraak, naar wedervergelding; een vreselijke bloeddorst sluipt ons hart binnen en we vermijden ons in ziekelijke fantasterijen waarin het onrecht, ons onrecht wordt gelouterd in het bloed en de tranen van onze vijanden. Oog om oog en tand om tand!

Wij organiseren zo in onszelf de wraak en de haat en aldus ontstaat het zielevergift en de geestesblokkade. We worden afgesloten van al datgene wat met eventuele gebedsmagie te bereiken zou zijn. Integendeel, bij toegepaste gebedsmagie zou de aldus ontbonden kracht neerslaan tot een golem, een fantoom, teneinde ons lijden te verzwaren. Het is een esoterisch-wetenschappelijk feit, dat drift, hartstochtelijk begeren van oog om oog en tand om tand, gedachten en gevoelens van haat, wraak en bloeddorst, de geestgestalte onherroepelijk van de ziel afsluiten en de ziel zelf intens vergiften. Dat is een zaak van proefondervindelijke esoterische wetenschap, waarvan een ieder zich op de hoogte kan stellen en eerstehands kennis kan bekomen.

Wanneer we de weg gaan van de haat en de wraak, dan gaan we de weg van de aarde-aards, van de dialectische wereldordering, dan volgen wij de methoden der natuurdraft. Dan kunnen we ons daarbij wel de hulp assumeren van de goden der wraak, van hele horden fantomen, doch onherroepelijk zijn we dan afgesloten van éinig contact met God den Vader in Jezus Christus onzen Heer. Want onze ziel is dan vergiftigd, het lood van de lagere Saturnus kapselt ons in, en de hete drift van de lagere Mars viert zijn bloedsorgiën. Wil ik in mijn zielesmart, in mijn diepe verslagenheid, in mijn hartsverwonding uitredding bekomen naar haar volledige aanzicht, wil ik bevrijding voor de mensheid van terreur en duivelen-materialisaties, dan kan dat alleen geschieden door middel van de ware gebedsmagie. En deze gebedsmagie kan slechts met vrucht worden beoefend, wanneer ik bereid ben, van harte, bewust en dynamisch, de misdaden mijner vijanden te vergeven. Iedere zonde van de wereld en mensheid, van u en van mij, kan worden te niet gedaan, wanneer we ons willen baseren op het beginsel: schuldvergeving tegenover schuldvergeving.

„Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren."

Dat heeft niets te maken met negatief en walgelijk humanisme, want het is evenzeer een zaak van esoterische wetenschap, dat het lot van misdadigers vreselijk is. Wij wensen dus geen humaan gebaar tegenover het eventueel misdadige, maar een bewust innerlijk vrij zijn van de bloedsdraft der natuur, geheel en volkomen, en een vast vertrouwen op het woord Gods dat zegt: "Mij komt de wraak toe! Ik zal het vergelden." Dat wil zeggen, dat niemand van ons, hoe ingeleid wij ook menen te zijn, geheel de oorzaken kan weten, waarom een bepaald volk soms in de wereldgeschiedenis optreedt als gesel der mensheid. Daarom dienen wij dit alles

over te laten aan goddelijke leiding. Wanneer straks die goddelijke leiding ingrijpt, dan kan het gebeuren dat meerderen van ons een taak zullen krijgen bij de liquidatie van de zwarte bouwwerken des duivels. Dan dient u geheel en van harte uw taak op u te nemen, en kunt u daarbij toch vrij blijven van ieder wraakgevoel, mits u u gedragen weet door een absolute schuldvergeving. God is niet ván deze wereld, doch Hij werkt in deze wereld, en daarom moet Hij en zal Hij middels Zijn dienaren ook van de methoden dezer wereld doen gebruik maken om Zijn wil door te zetten. Voor een humanist is dit wellicht onbegrijpelijk, doch voor de esoterische denker zijn deze dingen volkomen klaar. En zo is het dan, dat onze zielen momenteel in grote nood verkeren en ernstig gevaar lopen door het zielevergif der natuurdrijf te worden gegrepen.

Ik heb u nu antwoord gegeven op de vraag: hoe moet ik bidden? Namelijk vanuit welke houding van lichaam en ziel als basis der gebedsmagie.

Rest ons nu nog de vraag: wat moet ik bidden? Welke formules moet ik vanuit mijn zielenood, middels de geestgestalte, opzenden tot de troon Gods? Christus schenkt ons te dien einde het Onze Vader, waarvan we de betekenis en bedoeling nu willen trachten te doorgronden.

„Onze Vader die in de hemelen zijt.”

De leerling in de geestesschool der Christus-Hiërofanen, die het Onze Vader aanvangt, geeft onmiddellijk blijk van elementair esoterische kennis. Immers hij wendt zich niet tot de Geest der aarde, hij vermengt de Vader-gedachte niet met enig aards streven of een schijnwerkelijkheid in de geschonden natuurorde. Hij richt zich tot de Vadergeest die het ongeschonden deel van onze zevenvoudige planetaire kosmos harmonisch doortrilt. Zoals we weten, dienen wij esoterische studenten, na ingeleid onderzoek, onze planeet in momentele openbaring te zien in een gedeeltelijke geschondenheid. Een oorspronkelijk deel, nog geheel in de toestand der aanvankelijke Godsorde, in de Bijbel bekend staand als het koninkrijk der hemelen, of kortweg “de hemelen”, en een verzonken deel, de dialectische natuurorde, of kortweg „de aarde”. Ook hebben wij geleerd een scherp onderscheid te maken tussen „de hemel der aarde”, net zo dialectisch als haar tegenpool, en „de werkelijke serene hemelse gebieden der Godsorde, van waaruit alle reïncarnatie-wetmatigheid heeft opgehouden te bestaan.

Tot die onuitsprekelijk heerlijke en eeuwig zalige gebieden heft de leerling zich op in de geest en hij roept den Vader aan, Die daar in stralende liefde Zijn kinderen voert van kracht tot kracht.

„Uw naam worde geheiligd”

Zich verdiepende in deze schier sprakeloos makende gelukzaligheid, deze trillende vreugd der kinderen Gods, leert de neofiet eerst recht beseffen Wie en Wat God is. Welk een heil, welk een luister Hij voor de Zijnen heeft weggelegd. Welk een verrukking het Godsplan met de menselijke levensgolf feitelijk met zich draagt. In zijn gedachten stijgen op, rij na rij, golf na golf, de leringen die hij in de loop der jaren heeft ontvangen om tot een klaar weten van de heerlijkheid Gods te komen. En daarom spreekt hij bewust:

„Uw naam worde geheiligd”, want hoezeer wordt die heilige Vader-naam op aarde bezoedeld en verguisd.

Door de prostitutie van die Naam door duizenden, hebben miljoenen Hem Ieren vloeken en bespuwen. Wat werd in de naam Gods niet tot stand gebracht aan ontzetting, aan verworping, aan benaauwenis in bloed, smart en dood. Bij het kampen der demonen roept men wederzijds Gods naam aan, waar men Hem binden durft aan de aardse driften. En daarom: “Heilige Vader, Uw naam worde geheiligd. De ware kracht en majesteit Uws Naams, worde voortgedragen in onze versterving”, en daarom:

„Uw koninkrijk kome!"

De geschondenheid van onze planetaire kosmos neme een einde, het luistervolle rijk der hemelen vervulle de ganse wereld. Met de magische roep: Uw koninkrijk kome! bindt de leerling zich aan alle Christus- Hiërofanten, smeedt hij een onverbreekbare keten tussen zichzelf en de heilige Dienaren Gods, geeft hij zich gevangen aan de Orde van Melchizédèk. die vanaf Adams val met de gevallen mens neerging in het rijk van de dood. Doch dynamischer klinken de hamerslagen in deze smidse van Christus-magie:

„Uw wil geschiede!"

Als een machtspreuk klinkt deze bede, en ze is het inderdaad. Wanneer de leerling vanuit zijn gebondenheid Gods door het "Uw koninkrijk kome" voortgaat tot het "Uw wil geschiede", schieten er krachtlijnen als bliksemflitsen vanuit het hoge rijk der hemelen omlaag in het duistere aarderijk.

We horen de donderslagen van de ontbonden krachten, want let erop: „een ieder die bidt ontvangt", een ieder die zó bidt is een machtige component in het algebeuren. Door middel van hem worden de machten der hel, de versterkingen der zwarte vijand verslonden, want hoeveel jaren lang hebben we het elkander reeds gezegd: God werkt door middel van mensenhoofden, mensenharten en mensenhanden, in goedheid, waarheid en gerechtigheid. Dat trotse devies is nog steeds onze strijdleus, want gaat de gebedsonderwijzing niet verder, van het "Uw wil geschiede", tot het:

„Gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde"

Uw Koninkrijk kome; Uw Wil geschiede, Gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde.

Een totale neutralisatie der gevallen en satanische orde, dát is de roeping en de taak van en voor allen, die zich scharen onder de gewijde vanen der Orde van Melchizédèk. Geen gechristianiseerd dialectisch rijk, geen aardse theocratie of Christusrijk, zoals Rome wil, doch een vernietiging van het dialectische en satanische naar hun gehele natuurwetmatigheid en een opgaan van het geschonden deel der planetaire kosmos in het Rijk der Hemelen. Wanneer God en Zijn heilige Dienaren zich met deze aarde zouden verzoenen, dan zou de satan, die bij de verzoeking in de woestijn zo volkomen de nederlaag leed, tenslotte toch zegevieren. „En Hij toonde hem alle rijken der aarde en sprak, al deze zal ik u geven, indien gij mij nedervallende zult aanbidden".

God beware ons voor de klassieke Judasfout, de Christusdictatuur in de dialectische natuurorde.

Grootser, oneindig heerlijker, onuitsprekelijk zaliger is het goddelijk reddingsplan in Christus, namelijk de verheerlijking der ganse aarde, een verheerlijking van de gehele mensheid, naar geest, ziel en lichaam. Maar ach, wat is deze taak, waaraan wij ons door de magie van het Onze Vader verbinden, beangstigend, benauwend en ver boven onze krachten gaand, wanneer we denken aan onze verzonkenheid, onze zondige levens, aan de loden pantseringen die ons aan alle zijden omgeven.

Onze hoge menselijke waardigheid hebben wij sinds lang verloren, de bloedschuld stapelt zich torenhoog tussen ons en God. Doch zonder éne weifeling spreekt de wet Gods: "Werk uw zelfs zaligheid in vrezen en beven". Het grote werk móét geschieden door mensenharten, mensenhoofden en mensenhanden en de liefde Gods, ons in de Christus gereikt, stelt ons daartoe in staat – aldus wordt het onmogelijke mogelijk.

En daarom klinkt het:

„Geef ons heden ons dagelijks brood"

Christus geeft ons tot die taak het "dagelijks brood".

Maak u toch los van de banale exegese dezer bede, alsof hier zou worden gevraagd een hulp in de huishouding, hulp bij het verkrijgen van uw dagelijkse nooddrift. Hoeveel keer moet het nog worden gezegd: "Zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid en alle andere dingen zullen u worden toegeworpen!" Maak u toch los van zekere opvatting, dat deze bede

moet worden gezien als een bede voor de lichaamsgestalte. Het gaat hier om het brood Gods, de wijsheid, de majesteit van het Rijk der Hemelen, die ons moet aanraken, die ons moet drijven tot de taak die wij hier van Godswege hebben te vervullen. Dat is het dagelijks brood waar wij in het Onze Vader om vragen.

„En vergeef ons onze schulden"

Wanneer ons dat dagelijkse brood, dat lichaam Christi, dit dagelijks Heilige Avondmaal wordt gereikt, ontwikkelt zich de natuurwetmatige botsing tussen het Licht dat ons aanraakt met het duistere rondom ons. Onze schulden zijn te groot om het Licht in staat te stellen ons ongestraft aan te raken.

In het natuurrijk gaat de duisternis vluchten als het licht verschijnt. Doch als het licht in ons wezen daalt, kan de duisternis niet vluchten, waar wij zelf duisternis zijn. Derhalve verschijnt het licht als een zwaard, het is een vlamvend lemmet gestoken in onze ziel.

De duisternis kan niet vluchten, zij moet in onze zielen worden omgezet en dat is een bitter en een pijnlijk, een smartvol proces. En toch is dit proces vol van genade, het is het proces der schuldvergeving.

Volgens de publiek religieuze opinie is de schuldvergeving zoiets als wat doorhalen op een straflijstje. Maar wij dienen te verstaan dat schuldvergeving een loutering is, een intense bloedsbrand, die soms wel een snel verloop kan nemen, doch nochtans gebed is in tranen.

Er is moed voor nodig om te bidden: "Heer vergeef mij mijne schulden," vooral omdat u reeds overvloedig begrepen moet hebben dat deze bede direct gebonden is aan de volgende:

„Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren!"

Wanneer ik in mijn zielebloed het vergevende bloed Christi verbeid, dan is het duidelijk, dat dit bloed Christi zijn taak niet vervullen kan, wanneer de mens van te voren zijn eigen ziel niet gereinigt heeft jegens al zijn schuldenaren. Wanneer ik de mensen die mijn schuldenaren zijn niet vergeef, dan ontstaat er tussen mij en die mensen een bloedsgebondenheid.

Wanneer ik hen voortdurend gedenk met overwegingen van haat en toorn, wanneer ik mij voortdurend dompel in hun schuld jegens mij, dan verhoog ik de dialectische en satanische spanningen in deze wereld en zal het licht Christi mij niet met vrucht kunnen aanraken, integendeel, een vreselijke ineenstorting moet daarvan het gevolg zijn. God vergeeft mijne schulden en zendt Zijn licht tot mij als een louterende brand, mits ik mijn schuldenaren vergeef en het licht mijner liefde, in Christus verheven en veredeld, tot hen zend. Dan maak ik hun pad lichter en door mijn hulp stuw ik hen tot den Vader, óf tot een opstanding, of tot een val. Laten we echter nimmer vergeten, dat er meerdere strijdfactoren zijn in het zo gecompliceerde menselijke leven. Er is niet slechts een kampen tussen mens en God, tussen mens en mens, maar ook tussen mens en de geest uit de afgrond, tussen mens en de satanische machten.

Wij vormen een veel omstreden levensgolf.

Het is zo, dat hoewel ons vaste voornemen om de paden Gods te bewandelen boven enig bedenken kan staan, nochtans de ontzaggelijk gecompliceerde geestelijke tegenkrachten ons tal van beletselen in de weg kunnen plaatsen. Daarom luidt de volgende bede:

„En leid ons niet in verzoeking"

Help ons o Heer bij het bestrijden van dit vreselijke gevaar. Is het niet zo, dat verreweg het grootste deel dezer gevaren buiten ons waarnemingsveld liggen en mochten wij in staat zijn tot het waarnemen van geestelijke machten en krachten, dan maskeren de geestelijke boosheden zich veelal tot gedaanten en situaties, die wij het summum van heiligheid, van goedheid, waarheid en gerechtigheid achten.

Wees voorzichtig! Denk aan de testamentische waarschuwing: "dat de duivel tot u kan komen als een engel des lichts". Wees voorzichtig! Ik heb het bij persoonlijke ondervinding en ik heb het ondervonden in mijn werk. Het geschiedt in de praktijk van het werk, dat beste en hoogst toegewijde vrienden ons op de nek springen, vanwege de zogenaamde engelen des

lichts die zich in hun zielebloed verankeren. Maanden en jarenlang kan een geheel scheve kijk op het Werk van zulk een bezetenheid het gevolg zijn.

O Heer, leid ons niet in verzoeking. Door deze bede smeekt de leerling om de macht, de kracht en het inzicht om in zijn verzoeken staande te mogen blijven, om door de hulp des Heren te overwinnen over al zijn vijanden. Hij smeekt den Heer om die zielevibratie te mogen dynamiseren, met behulp waarvan hij de vijand uit zijn ademveld kan houden.

“Maar verlos ons van den boze!”

De verzoeken zijn veelvuldig, de boze is enkelvoudig. De boze is geïndividualiseerd. Het is de materialisatie, de individualisatie van onze boosheid der eeuwen. De dusgenaamde wachter op de drempel, onze golem, onze nachtingel (Ahriman als eerste wachter op de drempel). Verlos ons Heer van deze boze, die ons aanjaagt tot de dood.

De Heer verlost ons, waar hij de Phoenix, de vuurvogel in ons opbouwt, door zijn aanraking Christi.

Daar waar deze boze verbleken gaat in het licht van een nieuwe dageraad, waar dit fantoom verschrompelen gaat in het vuur des geestes, daar vieren wij de overwinning. Dan is er geen schaduw of ommekeer meer, dan kan het terug niet meer worden gesproken, dan wijken de machten der hel, dan is het koninkrijk aan ons vervuld, dan eindigt het Onze Vader in een juichende overwinningskreet, in een „Het is volbracht!”

„Want Uw is het koninkrijk, en de kracht en de heerlijkheid tot in eeuwigheid. Amen, ja Amen!”

Ziet, dat is het Onze Vader, zoals de leerling van de christelijke Geestesschool deze evangelische sprake verstaat. Het is een gebed dat alles in alles is, dat voorziet in alles wat de mens nodig heeft. Met dit gebed kunnen wij strijden voor hen die het licht zoeken.

Het Onze Vader kunnen wij ook meermalen achtereen bidden. Eenmaal voor het hartheiligdom, eenmaal voor het hoofdheiligdom, eenmaal voor het bekkenheiligdom, daarmee de liefdevolle gemeenschap met den Zoon ontbindende, de handreiking des Vaders en de genadevolle werkzaamheid van den Heiligen Geest.

Het Protestantisme totaal onwetend van ook maar enige magische Godswerkzaamheid, heeft dit gebed veelal verlaagd tot een formuliergebedje ten dienste van de eenvoudige ziel die geen eigen woorden voldoende heeft om het anders te doen. Stelt u naast ons, om dit wondergebed des Heren in zijn oude en werkelijke luister te herstellen.

God geve, dat u de genadegaven en de magie van deze heerlijkheid in uw eigen leven zult mogen smaken.

'Tekens en symbolen oefenen op de mensenziel een enorme invloed uit, - omdat ze in laatste instantie de geheimen symboliseren die aan het ontstaan van de wereld ten grondslag liggen. Opgehangen of opgesteld in een sacrale ruimte, een ruimte alwaar over deze geheimen en aanverwante zaken wordt gesproken, werken ze anders uit als in een profane ruimte. In het eerste geval werken die tekens en symbolen belevendigend en helend op de mens uit, in het tweede geval ziekmakend, zij het doorgaans onbewust en op de lange duur. In het eerste geval mobiliseren ze ongemerkt 's mens levenskracht en bevorderen ze geestelijke harmonie, in het tweede geval ruïneren ze langzaam en ongemerkt 's mens stofwisselingsorganen en brengen ze zijn gevoelsleven uit evenwicht. '

Rudolf Steiner : 'Mythen und Sagen. Okkulte Zeichen und Symbole'

Bibl. nr. 101 ; Dornach 1987 ; p. 192